

Eliza Beth

21 magyar névmese

ANDRÁS

(férfi, férfias)

János és Julcsi a falu legszélső házában laktak. Évek óta hiába ábrándoztak gyermekről, pedig úgy szerettek volna egy kisfiút, no meg egy kislányt is, hogy ne legyen egyke, de a Jóisten nem adta meg nekik ezt az örömet. Alaposan eljárt felettük az idő, mások az ő korukban már féltucat porontyot nevelgettek, az idősebbje talán ki is repült a családi fészekből, ők meg csak siránkoztak esténként, amikor a sok munka után végre ágyba kerültek.

Megsajnálta őket a diófa tetején üldögélő varjú, mert a két öreg sosem kergette el őt, mint a falubéliek többsége, inkább tettek ki számára a fal tövébe magokat, ne éhezzen, ha a vastag hótakaró alatt nem talál eleséget. Még nevet is adtak neki, Tóbiásnak hívták, s bár úgy gondolták, úgysem érti, mégis így becézgették. Szokása szerint ma is ott ült a fán, és az öregeket nézte, ahogy szomorkásan bevonulnak apró házikójukba. Elhatározta, ha törik, ha szakad, ő bizony segít rajtuk. El is röppent azon nyomban a legfőbb varjúvarázslóhoz.

– Tudok segíteni, hogyan tudnék – felelte kérdésére a fővarjú.
– De biztos vagy-e benne, hogy arra a két emberre akarod elpazarolni az egyetlen kívánságodat? Ugye, tudod, hogy minden varjúnak lehet egy kívánsága élete folyamán, de csak egyetlenegy, amit nem lehet megváltoztatni, ha már kimondta.

– Tudom, és igen, biztos vagyok benne – válaszolta határozottan Tóbiás.

Másnap reggel, amikor János kiment, hogy friss vizet húzzon a kútból, egy apró csomagot talált az ajtó előtt. Amikor megmozdította, hogy megnézzze, mi lehet az, a csomag hangosan ordítani kezdett. A hangra kidugta fejét Julcsi is, és együtt csodálkoztak, vajon hogyan kerülhetett oda az a pirinyó gyerek. De mivel senki emberfiát nem láttak a környéken, hát bevitték magukhoz. János gyorsan megfejté a Borist, addig Julcsi

kibontotta a gyermeket a vastag takaróból. Megnézte, minden rendben van-e a pelenkában, és örömmel látta, hogy egy fiúcskát sodort hozzájuk a szél.

– Te, János, megtartjuk? – kérdezte belépő urát, és kivette kezéből a tejet. Aztán csak állt, egyik kezében a tej, másikban a gyerek, és fogalma sem volt, hogyan szoptassa meg. Hiszen nekik nincs cumisüvegük, kanállal igencsak nehézkes lenne, pohárhoz meg még kicsi a kicsi.

János térült-fordult, beleöntötte a friss, meleg tejecskét egy keskeny szájú üvegbe, aztán megkereste a fiókban Julcsi gumikesztyűjét, amit a múlt héten vett neki a vásárban, hogy óvja érzékeny bőrét. Most jól kimosta a kesztyűt, levágta az egyik ujját, apró lyukat szúrt a végére és ráhúzta a tejesüvegre. Máris készen volt a cumisüveg.

– Zseni vagy! – dicsérte meg Julcsi, és már etette is a gyereket, aki azonnal abba hagyta a bömbölést. Amikor kiitta a tejet, jóllakottan elszunnyadt.

Teltek a napok, s mivel senki sem kereste a gyermeket, hálát adtak érte istennek. Elnevezték Andrásnak, remélve, hogy erős férfivá cseperedik majd. Nőtt is a fiúcska, mintha öntöznek. Súgtak-búgtak a szülei, hogy itt biztosan varázslat történt, s nem véletlenül került hozzájuk a gyermek, aki öt éves korára keménykötésű legénné fejlődött. Esze is volt, gyorsan tanult, minden tudás megragadt a fejében. Hatévesen meg sem lehetett különböztetni a falu huszonéves fiataljaitól.

András szép szál férfivá nőtt, a fejét is le kellett hajtania, hogy be ne verje a szemöldökfába. Sűrű haját gyakran nyírta, mert hamar a szemébe lógott, de nem szerette túl rövidre vágni. Egyszer kipróbálta, de égette fejét a nap, alig várta, hogy megnőjön. Szeretett ing nélkül dolgozni, bőre barnára sült a napon. Hosszú pillái alól sötétbarna szempár villogott huncutul, mert a tréfát, azt bizony nagyon kedvelte. Nevetni is úgy tudott, hogy zengett tőle a ház. Nem akadt párja, ha a földön kellett helyállni, vagy a megrakott kordét hazahúzni, de akkor sem ijedt meg, ha egy lány táncra kérte a szombat esti bálban.

Amikor először fordult meg a szomszédék Piroskája után, anyja szemébe könnyek szöktek. Talán megérik még azt is, hogy unokájuk születik. Ej, mégiscsak szép az élet! – sóhajtotta, fejét János vállára hajtva.

András reggeltől estig dolgozott. Okos volt és szorgalmas, úgy értett a földhöz, mintha belőle született volna. Akármire nyúlt, fához, bokorhoz, gyökérhez vagy gumós növényhez, az gazdag termést hozott. Bármit termesztett, almát, körtét, szőlőt, szilvát, krumplit, kukoricát, babot, borsót, répát, az övé nőtt a legszebbre az egész faluban. A felesleget eladta a piacon, míg annyi pénze lett, hogy vehetett rajta egy lovat. Nem volt túl szép, és fiatal sem az a ló, de fehér volt a szőre, és hatalmas a szeme. András lecsutakolta, megfürdött, tiszta ruhába öltözött, majd csak úgy szórén megülve a lovat, átkocogott a szomszédba lánykérőbe. Piroska nem hitte, hogy András megteszi, hiszen ő csak tréfából szokta mondogatni, hogy a herceget várja fehér lovon. Most annál izgatottabban fohászzkodott apja engedélyéért, amit azonnal meg is kaptak.

A hónap utolsó vasárnapján tartották az esküvőjüket. Az egész falu megjelent a nagy eseményen, hiszen a legszemrevalóbb lány és a legerősebb férfi házasodtak össze. Olyan szép pár voltak, hogy Julcsi kisírta a szemét örömeiben, János is alig bírta visszatartani, de férfi létére szégyellte a könnyeit. Reggelig vigadtak, húzták a talpalávalót, ropták a táncot.

Esztendőre gyermeksírás verte fel a házat. A nagyszülőkkel madarat lehetett fogatni, olyan boldogok voltak. De minden boldogságuk ellenére sem feledkeztek meg Tóbiásról, az öregedő varjúról, akit ezer más varjú közül is megismertek már. Gondoskodtak róla, hogy a fal tövében mindig legyen némi eleség számára, s ezt a szokást a fiatalok is tiszteletben tartották.

A varjú még ma is gyakran üldögél a diófa tetején, s elégedett károgással figyel a boldogságban gyarapodó családot. Néha leszáll egy-egy finom falatért, s elegánsan odébb röppen, ha András seregnyi csemetéje közül valamelyiknek eszébe jut, hogy megfogja.

BENCE

(a Vince alakja, ami – győztes)

Bence nyolcéves, örökmozgó fiúcska volt. A labdát mégsem szerette. Maga sem tudta megmondani, miért, de sokkal jobban szeretett futkározni, mint a kerek bőrt rúgni. Nem is volt nála gyorsabb futó a környéken, de még az iskolában sem. Csak az idősebbek közül akadt legyőzője, ha versenyre keltek, de hát a nagyobb fiúk már magasabbak voltak nála, és hosszú lábaikkal könnyedén lehagyták.

Egy napon hogy, hogy nem, egy fiú hiányzott az alsó tagozatos focicsapatból. Pedig nagy nap volt az, tudták mind, most dől el, melyik iskola nyeri meg a városi bajnokságot. Zoli, a csapatkapitány addig-addig kérlelte Bencét, míg kötélnek állt, és gyorsan felvette a kölcsönpólót. Ezzel teljes lett a csapatlétszám. Hatalmas hurrával köszöntötték Bencét a társai, és büszkén bevonultak a pályára, ahol már türelmetlenül várta őket az ellenfél.

Aztán az utolsó percekben megtörtént a baj. Bence felé száguldott a labda, lövőhelyzetben volt, de ketten is akadályozták. Nekifutott, ugrott, szinte rácsúszott a két fiú között a labdára, de elérte, és hatalmasat rúgott bele. A két támadó egyike megbotlott és ráesett Bencére. Gól! Gól! – ordította a tömeg, de ő csak a fájdalmat érezte, a hangzavarban nem hallotta csontja reccsenését sem.

A bajnokságot megnyerték, de Bencét a mentők vitték le a pályáról. Amikor másnap két mankóra támaszkodva megjelent az iskolában, társai ovációval fogadták. Ő volt a nap hőse, hiszen az ő gólja döntötte el a meccset. Bencének jólesett az ünneplés, büszke volt magára és a csapatra.

Amikor kellően kitombolták az örömeiket, elfogytak a kölcsönös gratulációk, baráti hátbaveregetések, Bence elkomolyodva mondta társainak, hogy újabb küzdelmek várják. Két helyen eltört a lába, hetekig kell mankóznia, utána hosszú